Coșmarul răscolitor al omului în devenire

On Martie 28, 2013

Arată ceea ce crezi că înseamnă puterea, fără să aluneci într-o spirală descendentă.

"Așteptați ! Încă ceva, vreau să-l felicitați pe noul nostru director care sperăm că o să rezolve lucrurile, domnul Peter Bowland."

Toată lumea aplaudă. Dar vai, ce turnură surprinzătoare pentru Laura Quinn ! Ce fatalitate ! Ce coșmar ! Intolerabil anunț ! Ce nădejde deșartă și amăgitoare, care nu se vede, dar care vibrează ca un imens gong, amenințător și profetic, depășind orice măsură. O forță necunoscută o leagă parcă cu lanțuri grele de stâlpul infamiei, într-un spațiu restrâns, atipic, neconvențional. Rigidă, dezaprobatoare, Laura îi strânge totuși din complezență mâna celui care a fost numit în locul ei director.

În clipa aceasta răscolitoare, care nu încetează să-și exercite copleșitor presiunea asupra Laurei Quinn, ne este dezvăluită una din cele mai memorabile experiențe, dar greu de suportat, din viața ei. Această demnă formă de existență prin care respiră nenumărate celule vii, este preschimbata într-un mecanism rigid și foarte rezistent la șocuri. O ființă blândă, cu toate sentimentele și aspirațiile care o definesc, transformată într-un sistem unic, strict, riguros, plin de reguli și proceduri.

Este prima parte din procesul de defragmentare completă a unui întreg. O călătorie mult mai respingătoare și mai dificil de întreprins, ca urmare a unei decizii izbitoare.

Viața închinată în slujba unei aspirații greu de înfăptuit, pierderea exagerată a încrederii, durerea nemăsurată cauzată de un întreg șir de frustrări, supărări, ratări, neîmpliniri, o aduc pe Laura Quinn într-un punct negativ. Trezind în ea porniri care dormitau latent, un elan sufletesc nemaiîntâlnit, dorința unei judecăți finale și a unei răzbunări în numele nedreptăților resimțite adânc.

De aici încolo se naște o întreagă intrigă, într-o partidă de șah cu reguli total necunoscute. Căci luându-i omului orice libertate de exprimare, tăindu-i orice speranță pentru o viitoare carieră strălucită, nu faci decât să-i stimulezi capacitățile ascunse, dar în defavoarea ta.

Leadership: Poți să-ți exprimi sentimentele la amintirea a ceea ce ai fost, în contrast cu ceea ce ai devenit, fără să denaturezi imaginea și profilul personalității tale?

Dacă Jean Valjean, personajul lui Victor Hugo, păstra sfeșnicele de argint ca să-și aducă aminte întotdeauna de unde pornise, Laura Quinn, își intensifică demersurile de răzbunare în direcția cea mai periculoasă cu putință, păstrând totuși în suflet durerea convertirii sale.

Cu o seriozitate demonică și cu o chibzuință sistematică cu adevărat grandioasă, Laura Quinn pornește la înfăptuirea planului ei îndrăzneț - răzbunarea tacită, în defavoarea celor ce i-au pricinuit suferința. Şi astfel, neputincioși în fața razei de acțiune a reginei nedescoperite, capetele încoronate ale companiei încep să cadă ca niște pioni, unul câte unul, într-o chinuitoare partidă de șah fără remiză.

Laura câștigă bătălia. Dar nouă lumină în care vede totul, nu mai este utilizată ca stimulator al creșterii energiei, al producției de materie primă pentru tot ceea ce altădată însemna

răzbunare. Nouă lumină care o învăluie este obturată de amintirea a ceea ce a fost, în contrast cu ceea ce a devenit. În principiu, această forță interioară, nevoiașă, flamandă, se manifestă asupra ființei ajunsă - prin suferință - la maturitate.

Căci întotdeauna după o luptă crâncenă cu tine însuți, caracterul devine o piatră de încercare, un exod dificil de suportat. Dirijarea luminii în concordanță cu cerințele sufletului, pentru producția de stimuli pozitivi, se face în acest caz printr-o descărcare de mare tensiune, printr-un singur flash.

Ceața s-a risipit, permițând astfel un nou răsărit. Ceva în sufletul Laurei s-a reaprins. Ceva a inspirat-o să vadă mai departe de acele impenetrabile ziduri de marmură pe care le-a ridicat în jurul ei. Rezultatul a întrecut orice așteptări: *" It's a remarkable world out there... "*

Leadership: Ești pregătit să intri în pielea unui personaj care se extinde dincolo de cadrul evenimentelor pe care înțelegerea ta le interpretează pline de durere și fără sens?

Există o forță necunoscută care te leagă cu lanțuri grele de un stâlp al infamiei? Care este factorul care o produce? Poți elimina din existența ta acele neîmpliniri care te aduc într-un punct negativ al existenței tale? Arde în tine dorința unei judecăți finale și a unei răzbunări în numele nedreptăților resimțite adânc?

Construirea unei realități dotate cu utilajul necesar schimbării, cu materialele necesare unei deveniri anume, dând direcții noi de urmat, ca promisiune a împlinirii prin evoluție și maturitate - este primul pas către salvarea de la faliment. Acest lucru este valabil pentru toți liderii, indiferent pe cine conduc și ce realizează.

Pe plan profesional sau individual, contralovitura - de fapt un pretext pentru a-i elimina pe cei responsabili de deciziile luate în defavoarea ta - este o problemă discutabilă și uneori poate fi întemeiată, ca în cazul Laurei Quinn din filmul *" Flawless (2007) "*.

Intenția de a arăta cu degetul spre unul sau mai mulți vinovați de un leadership precar, nevoia de a deschide ochii la o lume nouă în care să te regăsești, te aduce în situația de a-ți juca fără greș rolul în "pelicula" care îți pune în valoare aptitudinile. Peliculă care însă evidențiază deprecierea fondului tău de dezvoltare. Încet, încet te îndepărtezi de la propria ta ființă, de scopul real pe care trebuie să-l atingi în timp.

Surprindem aici una din treptele cele mai solide ale devenirii omului prin manifestarea ființei sale tratată cu dispreț de o altă autoritate, supusă unei determinări fantastice, sub imperiul nevoii de a controla factorii nefavorabili care îi condiționează regresul, cu scopul de a se integrată în lumea dorită de ea.

Asta înseamnă, în termeni mai puțin populari, să te extinzi dincolo de cadrul tău de valoare - să abuzezi de spațiul de manevră de care dispui pentru a implementa un alt viitor, un alt mod tactic și un nou stil de joc. Aceasta este prima parte din procesul de defragmentare a întregului care te definește ca om, o călătorie mult mai respingătoare și mai dificil de întreprins ca urmare a unei decizii izbitoare.

Leadership: Ești constrâns să arunci vina asupra realității sociale pentru efectul stării tale, fără să prejudiciezi întrucâtva acea inteligență a vieții pe care o conține capacitatea actorului de a fi deplin stăpân pe ceea ce face?

Ovidiu Niculescu spunea la un moment dat: *"Actorul este un atlet al sentimentelor și trebuie*

să fie pregătit interior pentru orice. Personal nu am căutat, poate că și aici am fost norocos, când am simțit puternic în mine că trebuie să joc un rol, l-am jucat, l-am studiat, m-am documentat, am muncit, mi-am asumat, m-am emoționat, m-am transformat, am empatizat și am transmis mai departe în public emoțiile mele. Uneori am reușit, alteori nu, dar omul și mai ales actorul cât trăiește învață."

A fi un actor de prim rang în dinamica unor cauzalități multiple (care îți determină major concepțiile despre viață, micșorându-ți nivelul de autocontrol), te îndepărtează deseori de adevăratul sens al leadershipului. La răscrucea dintre două etape, să joci cu distincție un repertoriu străin de tot ceea ce te caracterizează cu adevărat, este un capriciu scump, însuflețind scenarii firave de viitor în care joci doar un rol de figurant.

Oratorul profesionist, John Euhrman, a sesizat acest viciu: *" Acesta este momentul când aluneci într-o spirală descendentă. Pentru a arăta ceea ce crezi tu că înseamnă puterea, vei demonstra încăpățânare și egoism. Dar astfel vei schimba tocmai procesul care ar fi schimbat starea ta de fapt. "*

Starea ta naturală, tot ceea ce te ține permanent pe linia de plutire, se va schimba în cazul în care spațiul de manevră este redus datorită prezenței zidurilor și gardurilor pe care tu însuși le întărești pe zi ce trece. Şi rămâi închis, păstrându-te doar pentru propria-ți persoană, până când se va produce maturizarea, începutul adevăratei reforme. Când în locul acceptării a ceea ce ai fost, se va instala acel nou mod benefic de a fi.

Leadershipul tău acceptă efectele care apar în afara sferei tale de retușare a evenimentelor vieții, fără a afecta tranziția ta de la rolul de spectator la cel de actor? Această tranziție modifică într-o măsură mai mare sau mai mică, mediul proxim în care trăiești?

Coșmarul răscolitor al omului în devenire scoate în evidență acea modificare imprevizibilă de personalitate și rezultatul ei, acea stare incomodă de a fi care îți permite să acționezi deosebit de eficient o scurtă perioadă de timp, urmată apoi de o sesiune de autoevaluare care poate genera maturizarea sau deteriorarea ta ca om.

Examinează-te cu umilință pe tine însuți înainte de a arăta cu degetul spre alții. Şi vezi cine ești cu adevărat, vezi dacă nu te transformi la rândul tău într-un om de calitatea a doua. Poți să pledezi în orice moment nevinovat?

"Învierea" ta, folosind unele materii prime precum răzbunarea, ura, pedeapsa, în defavoarea celor care nu ți-au susținut eforturile sau nu te-au prețuit la adevărata ta valoare, poate fi de scurtă durată. În cele din urmă partea cea mai vătămata poți fi chiar tu.

Dacă vrei să te ridici deasupra celorlalți și să-ți dovedești adevărată valoare, arată ceea ce crezi tu că înseamnă puterea, fără să aluneci într-o spirală descendentă, fără să fii supus oprobiului personal sau public, adică fără să te legi cu lanțuri grele de un stâlp al infamiei.

Source: https://neculaifantanaru.com/cosmarul-rascolitor-al-omului-in-devenire.html